Prijs : In België, 5 Frs — In Nederland, 25 Cts.

ZESDE JAARGANG

KUIFJE

25

LIJFBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

afschrijven...

MET Hugo, m'n buurjongen, praat ik graag omdat hij verstandig, vlug, sportief en eerlijk is. Soms leggen we samen een kaartje en als het spel me begint te vervelen en ik haal een of andere streek uit, stuift hij telkens verontwaardigd op :

— 'k Speel niet meer met je ! Je speelt niet eerlijk en ik verfoei « haarzakkerij ».

— Bravo, Hugo ! roep ik dan, want ik houd van zulke heilige verontwaardiging en vals spelen is hetzelfde als stelen.

Daarover zijn we het beiden eens en als teken van verzoening gaan we voetballen.

Gisteravond kwam Hugo, na schooltijd, even bij me aanlopen. Hij scheen vermoeid, maar overigens in een schitterende bui te zijn :

— Je hebt zoveel pret ? En ik dacht dat jij midden in de examens zat !

— Ja, inderdaad, sedert een paar dagen reeds.

— 't Gaat goed ?

— Niet slecht. Deze morgen zat ik echter in de penarie. Data en namen kan ik niet onthouden en 'k had bovendien het eerste hoofdstuk van de Geschiedenis niet meer nagezien. Natuurlijk kregen we uitgerekend dat eerste hoofdstuk !

— Als ik goed begrijp, ga je dus een schone nul krijgen voor geschiedenis !

— Hahaha ! Geloof je nu waarachtig dat ik zo dom ben ? Ik zat juist naast Fons die op goeie voet leeft met alle koningen en prinsen uit de geschiedenis en heel de Oudheid van A tot Z in zijn kop heeft. Ik had van tijd tot tijd maar eens over zijn schouder te loeren...

— Je hebt dus afgeschreven ! Ik dacht dat jij valsspelers verfoeide ? Afschrijven van een vriend tijdens het examen is zeker zo erg dan listen en trukken gebruiken bij 't spel. Je hebt de punten van Fons gestolen...

Zo ver had Hugo niet nagedacht, hij scheen uit de lucht te vallen en antwoordde niet. Ik heb niet verder aangedrongen en Hugo is in gedachten verzonken naar huis gegaan. Hij zal zeker nooit meer afschrijven...

Kuifje

KUIFJE (weekblad). *Redaktie, Publiciteit :* Lombardstraat, 24, Brussel. — *Uitgever-Directeur :* Raymond Leblanc. — *Drukkerij :* C. Van Cortenbergh, Keizerstraat, 12, Brussel.

ONZE BRIEVENBUS

Hans Steenkiste, Roermond. — Ben jij kippenkweker ? Men heeft inderdaad reeds uitgerekend dat een kip in haar eerste levensjaar 20 eieren legt, in het tweede jaar 120 en in het derde gemiddeld 130. In haar vijfde levensjaar nog slechts 60.

René Reynebeau, Sint-Lambrechts-Woluwe. — Hartelijk dank voor je kaartje. Het was zeker de eerste keer dat je aan een van onze prijsvragen deelnam. De uitslag van « Jullie krijgen het Woord » (Mijn Stokpaardje) verschijnt volgende week. Nog een beetje geduld !

Ria van Einden, Haarlem. — Wie de geneesheer was die zijn zieken bezocht in gezelschap van een geit en een hond ? Dat was, naar verluidt, Aesculaap, de Griekse god der geneeskunde.

Jan Plancke, Harelbeke. — Je hebt zeker je lidkaart reeds ontvangen en je weet dus wat een goed Kuifjesvriend moet doen en laten. Ik ben er van overtuigd, dat je een trouw lid zult zijn en dat we steeds beste vrienden zullen blijven.

Eric Claeys, Harelbeke. — Dank voor je brief en proficiat voor je flink werk. Je vriend wordt natuurlijk opgenomen in de grote club. Voor de afdrukplaatjes heb je 50 punten nodig en niet twintig, zoals éèns in ons blad werd medegedeeld. Dat was een drukfout !

Achiel Voet, Deinze. — Je briefje deed me veel plezier en nu weet ik meteen dat jij de geheime boodschappen uitstekend kunt ontcijferen. Groeten aan alle vrienden uit je buurt.

De Kuifje's club van Kessel-Lo. — Heel het verslag kunnen we niet publiceren, maar hier gaat toch een deel : « De match tussen Blauwput en Kessel-Lo werd met geestdrift betwist. Blauwput won met 3-1. De doelpunten werden geschoord door : P. Hous, van Opstal, J. Leunis en Bobbergen.

KUIFJESVRIENDEN,
ER IS WERK VOOR JULLIE !

Roger Olemans, Wancourtstraat, 10, Wenduine-aan-Zee, is reeds sedert vier jaar ziek en hij verzamelt postzegels om de tijd te doden. Wie wil hem een briefje schrijven en enkele binnen- of buitenlandse postzegels bezorgen ?

★

Ray Maertens, Roeselare. — Hartelijk dank voor je sympathieke brief. Pechvogels moeten er ook zijn in de wereld en ik ben er van overtuigd, dat jij het filosofisch opneemt en je hersens gebruikt.

Jacques Vanistendael, Antwerpen. — Je wou uitleg over de Trappisten. De orde der Cisterciënsers is een contemplatieve orde die in 1098 gesticht werd, door de H. Robertus, eerste abt van Cîteaux (Lat. : Cistercium, Cîteaux). De Cisterciënsers der gewone observatie (kloosterregel) heten Bernardijnen, de gereformeerde zijn de Trappisten. Hoofdabdij La Trappe in Normandië. Hun aantal bedraagt ongeveer drie duizend. Er zijn drie abdijen in Vlaanderen : Achel, Westmalle en Westvleteren, één te Orval, en één te Nieuwkuik, in Nederland. De Trappisten dragen een witte toog en zij brouwen het trappistenbier.

DE SCHAT VAN DE GEUZEN

Wij herinneren er aan dat de lezers van « Kuifje » vermindering bekomen op de prijzen voor het toneelstuk « De Schat der Geuzen », dat in het kasteel van Beersel wordt opgevoerd. De plaatsen kosten 100, 80, 60 en 40 frs., doch voor de **Kuifjesvrienden,** die onderstaande bon uitknippen, slechts 80, 60, 40 en 20 frs.

De leden van de Club betalen, mits het tonen van de lidkaart 50, 30, 20 en 15 frs. « De Schat van de Geuzen » wordt opgevoerd in het kasteel van Beersel iedere Zaterdag om 20 uur. en iedere Zondag om 16 u. 30 en 20 uur.

Luc Broos, Leuven. — Hip, hip, hoera voor ons nieuw clublid ! Ik ben er van overtuigd, dat je een eerlijke, flinke kerel bent en dat je het clubreglement stipt zult naleven. De kaart en 't kenteken werden opgezonden.

Luc Caeyman, Wilrijk. — De kaart en het kenteken werden je opgezonden en ik heet je van harte welkom in de grote club. Wanneer krijg ik een lijst nieuwe leden door jou in de club gebracht ?

Luc Vancauwenberghe, Kortrijk. — Beste vriend, je moet absoluut de voorwaarden om lid te worden van de club eens aandachtig lezen ! Een kaart, als je geen abonnement hebt, kost 10 frs. en geen 2,50 frs. En die Kuifje's bons is een klein geschenk of wat ? Ik zal ze aan een verzamelaar geven, akkoord ? Stuur me vlug de ontbrekende postzegels op en alles is in orde.

Jenny Dewulf, Wenduine-aan-Zee. — Proficiat, hoor ! Je mooie foto heb ik goed ontvangen. Waarvoor moest die omslag van Victoria-chocolade dienen ? Niet de omslagen, maar wel de bons moet je bewaren !

Herbert Verbeke, Antwerpen. — Je schreef me dat je 10 frs. opgezonden had samen met je foto, maar... dat moet een vergissing zijn, want van die postzegels vond ik geen spoor. Wil je dat eens even nakijken ? Ik heet je bij voorbaat reeds welkom in de grote familie.

DE AVONTUREN VAN WALTER EN HET AJAX-PAARDJE

(Wordt voortgezet.)

KUIFJESBON • BEERSEL

Sterke Jan

DOOR BOB DE MOOR

Gerard, een knecht van de heer van Kessel, wou ridder Jan doden. Hij slaagde er niet in en moest het slot ontvluchten. Twee soldaten zitten hem op de hielen. Gerard ontmoet ridder Steenardt, en vraagt diens hulp...

(Wordt voortgezet.)

HET SINT JANSVUUR

De primitieve volkeren vereren het vuur, want het vuur heeft magische krachten, het is heilbrengend en zuiverend en wordt vereerd als het zinnebeeld van de zon die de aarde licht, warmte en leven schenkt. In het verre verleden vierden de Germanen niet alleen het Joelfeest, de nacht waarin het licht opnieuw geboren wordt, maar ook Midzomernacht met grote luister. Zoveel maanden hadden ze immers in het schemerduister geleefd en heel langzaam hadden ze de zon zien stijgen aan de horizon tot op de 21e Juni. Dat is de hoogdag van het licht en de zon die nu niet meer ondergaat, zelfs niet 's nachts. Er werden ter ere van het licht grote vuren ontstoken, gedanst en gezongen.

Waarom het feest van Sint Jan ?

Op 23 Juni in het jaar 362 na Christus, tijdens de regering van de Romeinse Keizer Juliaan de Afvallige, werd het lijk van Sint Jan-Baptist (of Sint Jan-de-Doper) ontgraven en verbrand. De asse werd in alle richtingen uitgestrooid. De Christenen, verontwaardigd over deze heiligschennis, besloten het feest van Sint Jan voortaan op 23 Juni te vieren en die nacht grote vuren te ontsteken. En het is aldus dat het Midzomernachtsfeest langzamerhand gekerstend werd. Het wordt ook anders uitgelegd : Sint Jan werd geboren op 24 Juni en hij was een licht en een wegwijzer voor de Christenen en daarom worden er op zijn geboortedag vuren ontstoken. Sint Jan blijkt wel een zeer geliefde volksheilige te zijn, want vele parochie's kozen hem tot patroonheilige en heel wat mensen, gemeenten dragen zijn naam.

Zomerzonnewende in het Noorden

Het spreekt vanzelf dat ook thans nog dit feest in het Hoge Noorden, in de Scandinavische landen, met meer geestdrift en luisterrijker gevierd wordt dan bij ons. Overal worden er vuren ontstoken en er is niemand die aan slapen denkt; het blijft immers heel de nacht licht! De jeugd zingt en danst rond het vuur. De jongen kiest het meisje van zijn dromen en springt met haar over het vuur. In sommige streken zetten de meisjes het op een lopen en nu is aan de jonge ridders er een te vangen, en haar triomfantelijk terug in de kring te leiden. Onder luid hoerageroep springen ze dan samen over het vuur. Vele Noorse, Zweedse en Finse schrijvers vertelden in hun romans over het mooie feest van de zomerzonnewende.

In sommige streken van Duitsland is dit feest een hoogdag voor de jeugd, bij ons is 't, althans in deze zin, uitgestorven.

Het Sint Jansvuur doorheen de eeuwen

Het Sint Jansvuur ontsteekt men in de laagte, in tegenstelling met de vuren van de Joelnacht, die op de bergen branden. Dit komt omdat het Sint Jansvuur oorspronkelijk een offervuur was en het mensen en dieren zuiverde van pest en andere kwalen. In de Middeleeuwen werd er te Parijs op de place de Grève een hoge brandstapel opgericht. Driemaal schreden de hoogwaardigheidsbekleders rond het plein en dan ontstak de eerste magistraat het vuur. De schepenen wierpen op hun beurt een brandende fakkel in het stro en het hout en bij de eerste hoogoplaaiende vlam jubelde en zong de menigte. Voor de katten was het, ongelukkig genoeg, een zwarte dag. Zij golden in de Middeleeuwen immers als de symbolen van de duivel, de trouwe gezellen van de heksen en zinnebeelden van alle kwaad en ondeugd. Zij werden dus bij dozijnen in het vuur geworpen.

Toen het vuurwerk in de mode kwam, verving dit de grote brandstapel. Lodewijk XI, Frans de Ie en Hendrik II kwamen dit nog met eigen hand ontsteken. De 23e Juni was ook de dag dat de vorsten straffen kwijtscholden en geschenken uitdeelden. Het laatste Sint Jansvuurwerk werd te Parijs ontstoken in 1789.

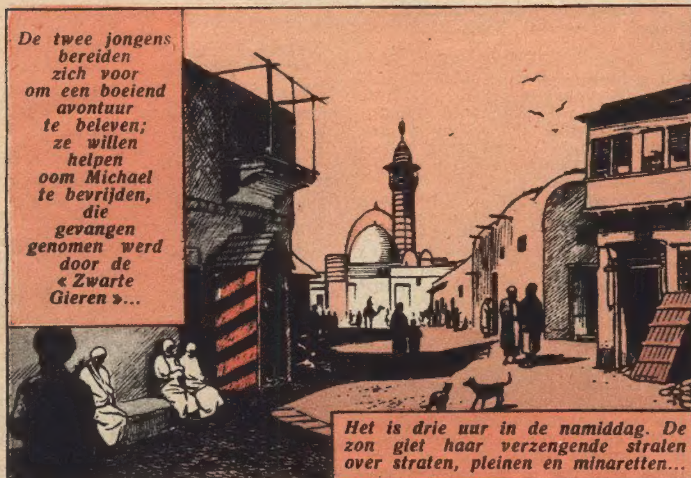
Sint Janskruid en Sint Jansspreuken

Het volksgeloof wil dat het Sint Janskruid opgehangen aan de zoldering het huis beschermt voor onweer. Planten geplukt in de geheimnisvolle midzomernacht bezitten vreemde krachten. Leg een vliefblad op een eksteroog en ze verdwijnt, de koeien worden ingewreven met de kruiden van midzomernacht en ze geven meer melk. De noteboom, die nacht voor het huis geplant, brengt vruchtbaarheid en rijkdom. De kooplustige vrouw, die een gierige man getroffen heeft, moet in Sint Jansnacht een stropijl plukken en die 's middags, als de klok twaalf slaat, in het slot van de geldkist steken. Weldra zal die voor haar opengaan en ze zal geld krijgen zoveel ze wil!

De boeren zeggen: *Bid om regen vóór Sint Jan, anders bijt gij op de kan.*

De GIEREN der ZEE

Mark en Denis hebben tijdens hun gevangenschap kennis gemaakt met Jan, een « Ridder van het Geluk », en vijand van de « Zwarte Gieren ». Denis en Mark worden opgenomen in de organisatie van Jan en zullen trachten hun oom weer te vinden...

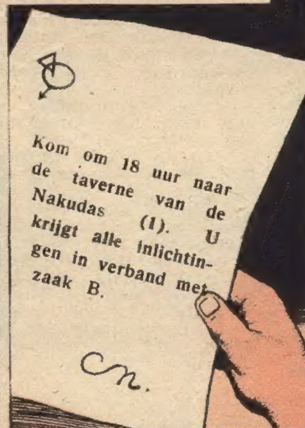

Tegen 17 u. 30...

Daar is hij... maar niet alleen !

(1) Schippers van de kleine Arabische zeilboten

De avonturen van DZIDZIRI

ONUITGEGEVEN ROMAN DOOR FRANCIS DIDELOT

GEILLUSTREERD DOOR ALBERT WEINBERG

De Normandie des Airs is neergestort in het hart van Afrika. Dzidziri, een verstekeling, brengt het er levend af. Met een jeep en begeleid door zijn vrienden, de Zonen van de Leeuw, heeft hij Yves Larnaud, Sophie en Hage Davricourt uit de handen van de Bama-Fantous bevrijd. Hage Davricourt, de uitvinder, sterft...

HET GEHEIM VAN DE UITVINDER

De nacht viel. Een drukkende, zwarte nacht eigen aan het donkere Afrikaanse land. Een nacht vol geheimen en gevaren die onzichtbaar rond je sluipen, een nacht met nu en dan het doffe gebrul van een wild dier, het gejank van een hyena en duizend andere geluiden die je heimelijk overvallen. Een nacht vol geschuifel en gekraak van dingen die je niet kunt thuis wijzen en die je beanstigen...

Dzidziri en de twee geredden zaten op de grond en naast hen flakkerde een vuur om de dieren op afstand te houden. Ze zwegen alle drie. Enkele stappen verder in een flauw schijnsel zaten, als spookachtige gestalten, Nomogo-Kooso en zijn vrienden. Zij eerden, volgens hun ritus en tradities, de doden gevallen in de strijd tegen de Zonen van de Krokodil. Niemand was treurig want hun overwinning was totaal! Ze hadden zelfs gevangenen kunnen maken en de goden van het Heilig Eiland kunnen vernietigen. Wat konden ze nog meer wensen? De vroegere nederlagen waren gewroken.

Dzidziri zuchtte:

— Arme, ouwe Hage-Dingens...

Men had de ingenieur begraven en het graf met stenen afgedekt om te verhinderen dat roofvogels en kleine wilde dieren het lichaam te na zouden komen.

Het was een dapper man, fluisterde Sophie. Hij heeft veel te verduren gehad... z'n wonden opgedaan bij de val van het vliegtuig waren ernstig.

— Het vliegtuig... herhaalde Dzi.

Maar Yves verjoeg de weemoed die plotseling over hen was gekomen.

— Waarom daaraan nog denken? Dzi heeft het onmogelijke gedaan om ons alle drie te redden. Je bent een moedige jongen, Dzi. Ik herinner me nog dat ik lust had je over boord te gooien, toen Sophie je aanwezigheid meldde.

— Ba! 'k Zou m'n nek niet gebroken hebben! De fetichen staan aan mijn kant, lachte Dzi.

Weer werd het stil. Ginds danste de tovenaar. Men zag zijn schaduw vallen en weer opspringen.

— Die kerels vinden altijd een reden om te dansen! opperde Dzidziri.

— En je kleine vriend Laobé? vroeg Yves.

— Ik hier zijn, piepte een hoog stemmetje uit het duister.

— Commandant, wat bedoelde Hage-Davricourt met « wreek me »? vroeg Dzi plotseling.

— Dat heb ik niet gehoord? antwoordde Yves, schijnbaar verbaasd.

— Ho, commandant, dat is niet mooi! Je kunt me toch wel vertrouwen?

— Daar twijfel ik niet aan, Dzi. Er is eenvoudig niets te verklaren...

— Ja, je houdt me voor een snotneus, zei Dzi, die zijn ontevredenheid niet onder stoelen of banken stak. Hij stond op.

Op de grens van de lichtschijn kwam eensklaps een schaduw te voorschijn. Een beetje verder nog een en twee ogen, rood als robijnen, sloegen Dzi gade. Deze klapte in de handen en het dier vluchtte. De jongen keerde terug naar het vuur. Hij zag er heel kalm en vastberaden uit.

— Commandant, vooraleer te sterven heeft Hage-Davricourt je in vertrouwen genomen. Hij heeft met je over de « Normandie des Airs » gesproken. Hij zei je — ik hoor zijn woorden nog — « tracht te weten... ». Wat te weten?

In de stem van Dzidziri lag zoveel ernst dat Yves zich gewonnen gaf...

— Wel, zei hij — aan het instemmend knikje van Sophie was te merken dat zij het goed vond — Hage was er van overtuigd dat de val van de « Normandie » abnormaal was. Naar zijn mening was er sabotage in 't spel.

— Sabotage? herhaalde Dzi. Waarom? Door wie?

— Waarom? Om te verhinderen dat de « Normandie » de reis om de wereld over de twee polen zou kunnen volbrengen. Door wie? Door mensen die er belang bij hadden. Concurrenten of zelfs...

Het voltooide zijn zin niet. Dzi drong nogmaals aan en Yves vervolgde:

— Niets... niets... Hage beweerde dat het toestel dit onweder kon trotseren zonder schade. Volgens hem was er een helse machine in de staart verborgen die moest ontploffen op het ogenblik dat we het meest woeste gebied van Afrika overvlogen... De knal van de ontploffing werd verdoofd door het gerommel van de donder... dat is de uitleg van de uitvinder...

— Dat lijkt me goed mogelijk, zei Dzi.

— Ja, natuurlijk! Je droomt altijd van vechten en geheimzinnigheden, antwoordde Yves vriendelijk.

— Juffrouw Sophie, wat denk jij er over? wendde Dzi zich tot het zwijgende jonge meisje.

Ze aarzelde even en zei dan met haar zachte stem:

— Ik weet er niet veel over maar Hage-Davricourt scheen me een zeer ernstig man. Ik kan me niet voorstellen dat hij deze beschuldiging zou geuit hebben zonder reden...

Dzi had ogen van een lynx en zag dat Sophie's hand op de arm van Yves rustte. Ja, ze deed alsof ze de mening van haar redder bijtrad maar... in haar hart was ze het zeker eens met de piloot...

— Goed, praten we er niet meer over. We zouden beter gaan slapen, we hebben een zware dag voor de boeg.

Dzi lei zich neer. Een uur verliep. Ook Yves en Sophie hadden zich uitgestrekt naast het vuur. Ze wisselden nog een paar woorden en daarna hoorde men nog alleen hun regelmatige ademhaling.

Ik zocht je, Nomogo, zei Dzi...

Alles was stil. Alleen het vuur knetterde en heel ver huilden wilde dieren.

Dzidziri richtte zich op en keek naar zijn twee slapende vrienden. Hij haalde de schouders op:

— Ze hielden hem waarachtig voor een uilskuiken! Moest hij daarom het Heilig Eiland overwonnen hebben?

Hij slenterde naar het kamp van de Zonen van de Leeuw. Overmand door de slaap hadden ze zich daar neergevlijd. Plotseling voelde Dzi een hand om zijn enkel. Hij viel bijna. Een stem fluisterde iets...

— O Nomogo! Ik zocht je.

— Welk plan heeft het Leeuwtje met de Vlammende Haren nu weer? vroeg de tovenaar vol bewondering.

Dzidziri steeg in zijn eigen achting! Hier behandelde men hem ten minste niet als een snotjongen...

— Luister Nomogo... en Dzi boog zich dicht bij het oor van de tovenaar opdat niemand zijn woorden zou gehoord hebben...

De volgende morgen werd het vertrek georganiseerd. Het grootste deel van de Simba-Zonen keerde terug naar het dorp. Nomogo en Laobé bleven nog bij Dzidziri en zijn vrienden.

— Zij zullen ons naar de beschaafde wereld begeleiden, zei Dzi tot Sophie.

— En jij bent onze aanvoerder, zei Yves lachend.

Zo goed zo kwaad het ging zette iedereen zich in de jeep die nu geheel ontdaan was iedere spookachtige vermomming. Na een laatste groet gingen de Zonen van Simba op weg en nog lang hoorde men het doffe geroffel van hun tamtams. Dan hing er weer een diepe stilte over het land.

Yves en Sophie zaten achteraan en naast Dzi de kleine Laobé en Nomogo-Kooso. Langzaam reed de jeep over de brousse. Ze hadden de beschuttende schaduw van de bomen verlaten en bolden over de brandend hete savane. In de verte rezen enkele heuvels. Hier en daar stond een boom en nu en dan vluchtte een dier voor hen uit. Sophie bewonderde het landschap, dat heel nieuw voor haar was.

— Het is prachtig.

— Ben je wel zeker van je weg? vroeg Yves.

— Heel zeker. Zo lang we Nomogo hebben, kunnen we niet missen!

Verder en verder reden ze. Plotseling sprong Yves op en riep:

— Daar! Wrakstukken van een vliegtuig! Stop! Stop, Dzidziri! Dat moet ik zien... maar...

— Ja, het is hier dat de « Normandie » viel, merkte Dzidziri met een tikje ironie op.

Verder kwam hij niet want hij ontdekte mensen naast de wrakstukken. Twee blanken stonden daar te kijken naar de jeep en haar inzittenden...

Volgende week:
PRINS EPHRAIM

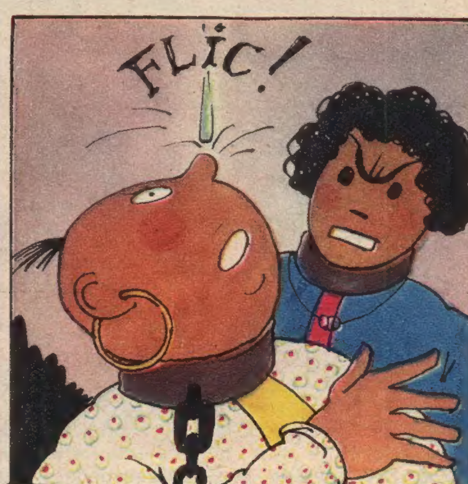
SOLDATEN VAN NAPOLEON

TEKST EN TEKENINGEN door JACQUES LAUDY

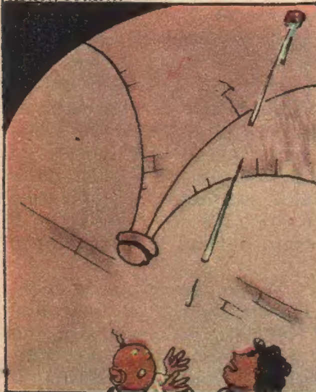
Hassan en Kaddoer werden in het gevang geworpen door vrienden van Montbidon. Ze onderzoeken hun kettingen aandachtig en Kaddoer krijgt een druppel water op zijn hoofd...

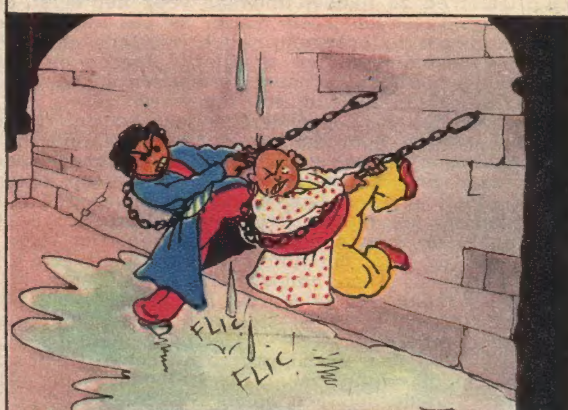

Hassan en Kaddoer ontdekken een opening in het plafond, langswaar het water vlugger en vlugger binnenstroomt...

De twee gevangenen beginnen met de moed der wanhoop aan hun ketenen te rukken...

DE UREN GAAN VOORBIJ EN LANGZAAM STIJGT HET WATER HOGER EN HOGER. HASSAN EN KADDOER ZIJN TEN EINDE RAAD...

Een beetje later...

Ze horen veel lawaai en heffen het hoofd op...

De Admiraal der

MEN noemde hen de gebroeders Ringslang, maar het waren geen broers en nog veel minder ringslangen! Het waren eenvoudig twee jongens die Sandro en Beppo heetten. De ene kwam uit Noord- en de andere uit Zuid-Italië en ze hadden mekaar voor het eerst ontmoet in een groot weeshuis. Toen waren ze pas zeven jaar oud en om wat leven te brengen in het weeshuis en in hun eigen eentonig bestaan, vonden ze allerlei toeren en grappen uit. Na enkele maanden oefenen, verdienden ze werkelijk de bijnaam Ringslang, zo lenig en vlug waren ze.

Toen Sandro en Beppo dertien jaar waren, trokken ze als hansworsten en koorddansers de wijde wereld in. Van stad tot stad zwierven ze, stelden zich op de grote markt op en vertoonden hun kunsten. Zo kwamen ze op zekere dag in Venetië en bleven er. Rijk en arm, jong en oud hield er van koorddansers en hansworsten, en Sandro en Beppo waren nog maar één dag in de stad of ze moesten reeds naar het paleis van de doge om hun kunsten tijdens een groot feestmaal te tonen. Toen hadden ze een goudstuk als beloning gekregen, maar dat gebeurde niet iedere dag. Gewoonlijk moesten ze zich tevreden stellen met een kom soep en een handvol muntstukjes. Geld om een logement te betalen hadden ze niet en daarom sliepen ze nu eens in een gondel, dan in een stal of schuur, maar meestal onder een afdak bij de kantoren van de douanen op de Slavenkaai.

Op de kaaien heerste er steeds een drukke bedrijvigheid, want Venetië beheerste in die tijd heel het Middellandse Zeegebied. De zwaar bewapende Venetiaanse galeien beschermden de kusten en de handelsvloot, en waar de banier van Sint Marcus opdook, weken de vreemdelingen eerbiedig uit. Niemand durfde de Venetiaanse kooplui trotseren en de held, die dit bewerkt had, heette Arrigho Pelagrio. Als beloning had hij de titel gekregen van Admiraal der Vier Zeeën.

Sandro en Beppo hadden een grote bewondering voor de Admiraal. Ze hadden nooit met hem gesproken, doch reeds enkele keren gezien in patriciërshuizen, waar ze hun kunsten ten beste gaven. De Admiraal was groot en zwaar gebouwd, zijn lach rolde als een donder over de hoofden van de disgenoten maar, eigenaardig genoeg, niemand beantwoordde die lach...

Sedert de vrede gesloten was, konden de rijke kooplui de Admiraal niet goed meer verdragen. Hij had wel gevochten voor hun rijkdommen en voor hun welvaart, maar ze vonden dat hij brutaal was en de hoge ingezetenen van de stad niet met de nodige eerbied behandelde. Terwijl de groten de koppen bij elkaar staken om de Admiraal uit de weg te ruimen, ging deze laatste z'n eigen weg en deed alsof hij over al dat gestook niets afwist. De Venetianen vertelden dat Arrigho zich vaak als matroos verkleedde en plezier maakte in de volksbuurten.

Op zekere dag hadden Sandro en Beppo zich weer onder het afdak langs de kaai uitgestrekt om een uiltje te vangen. Plotseling hoorden ze stemmen boven hun hoofd. Ze keken op en zagen op de trap, die naar de Brug-der-Zuchten leidde, drie kerels staan die er niet al te vriendelijk uitzagen.

— Dring niet aan, zei de eerste, we houden ons aan mijn plan. Het jouwe is véél te ingewikkeld.

— En dat van jou is te eenvoudig, antwoordde een hoge scherpe stem. In een donkere nacht langs een gevel omhoog klimmen is een gevaarlijke zaak!

— We zullen een dievenlantaarn meenemen.

— Licht is altijd verraderlijk en als we goed en wel boven zijn, worden we onthaald door de haakbusschutters! Prettig vooruitzicht!

— Twaalf maal reeds kroop ik door een venster de slaapkamer van edellieden binnen, die ik naar de andere wereld moest helpen, en nog nooit hebben de overige huisgenoten daarvan iets gehoord!

— Ja, in de kamer geraken is niet zo erg, maar je in die kamer terecht vinden, dat is een andere kwestie!

— Inderdaad heel moeilijk! Vooral voor de onnozelaars, die verdwalen, dronkaards die struikelen en slordige mensen die het niet nodig gevonden hebben eerst op verkenning te gaan!

— Heb jij dan iemand uitgestuurd om de kamer van...

— Ssst... Geen namen, onderbrak een basstem, ik heb niemand gezonden, maar ben zelf gegaan!

— Niet mogelijk!

— Gisteren, in de namiddag, klopte er een behanger aan de indrukwekkende poort van het paleis. De meester was niet thuis, maar hij had opdracht gegeven de maat te nemen voor nieuwe gordijnen in zijn slaapkamer. En de behanger heeft de maten genomen en zijn ogen zijn daarbij van het ene voorwerp naar het andere gevlogen, terwijl zijn geheugen registreerde...

— Je weet dus...

— Ik weet het en kan thans met gesloten ogen van de deur recht naar het alkoof gaan...

De twee gezellen lachten luid.

— We moeten op drie punten letten. Daar is vooreerst de grote Venetiaanse draaispiegel in koperen lijst gevat, hij staat rechtover een ingang die afgesloten is met een draperie van zwaar brokaat. Daarachter ligt een dik tapijt en geen mens die je daarover hoort gaan... Links, een lage kast en tien schreden verder, het bed.

— Begrepen, grinnikten de anderen, het zal vlug afgelopen zijn.

— Wacht, het is nog niet alles! We moeten onze dievenlantaarn ergens verbergen, dicht bij de ingang, en haar niet vergeten als we het huis verlaten. Het zal stikdonker zijn, dus moeten we, op het ogenblik van de aanval, zijde aan zijde blijven, anders zouden we mekaar kunnen neervellen en dat is de bedoeling niet!

Sandro en Beppo luisterden verstrooid naar het gesprek van de drie onbekenden. Een samenzwering van dit soort was in Venetië, in die jaren, schering en inslag. De hoogste gezagdragers waren er bij betrokken en daarom was het voor de gewone sterveling beter zijn neus niet in die duistere zaken te steken. De twee jongens hielden zich muisstil tot ze weer de basstem hoorden:

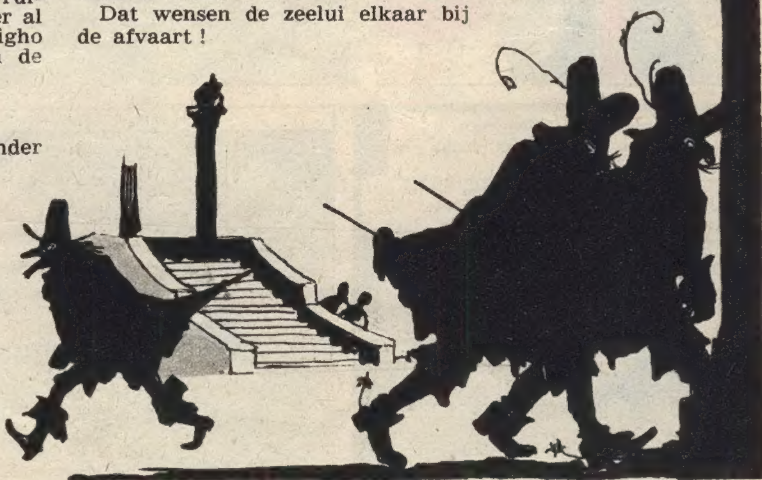
— Maandag is de meest geschikte dag. Onze beer gaat dan vroeger slapen, omdat hij Dinsdag 's morgens de galeien inspecteert...

Sandro en Beppo hadden dadelijk begrepen om wie het ging.

— En het wachtwoord? vroeg de schrille stem.

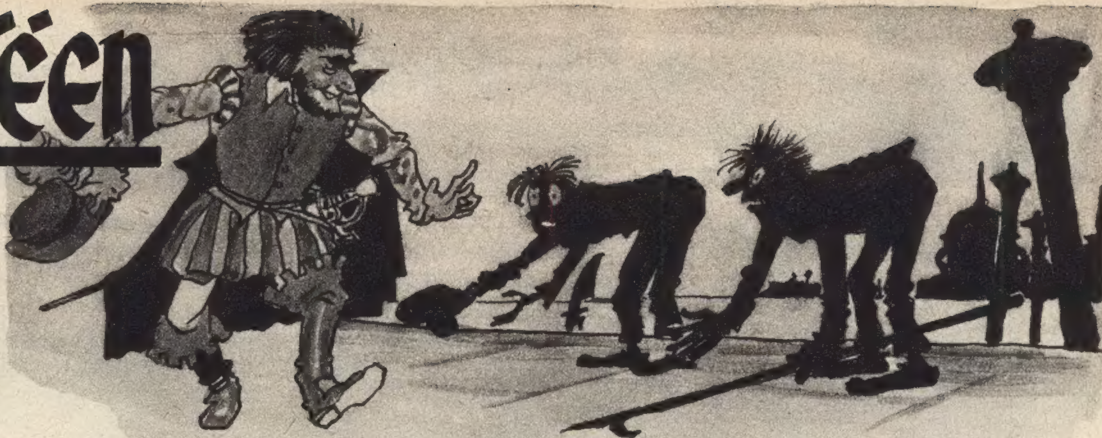
— Op het ogenblik dat we elkaar voor het paleis van de beer ontmoeten, zeggen we: De wind in 't zeil!

Dat wensen de zeelui elkaar bij de afvaart!

Vier Zeeën

Verhaal door P. Bergmans illustraties van J. Laudy

De drie samenweerders namen afscheid en Sandro en Beppo vroegen zich af wat ze doen moesten ?

— De Admiraal verwittigen !

— Hij zal niet eens naar ons willen luisteren !

— Dus zullen we in zijn plaats handelen.

★

Het was Zaterdagnamiddag, ze hadden dus de tijd om een plan uit te werken. Die avond gingen ze naar het havenkwartier om de zeelui te vermaken. Het bracht niet veel op, maar ze vonden in een van de kroegen de Admiraal van de Vier Zeeën.

Hij schonk geen aandacht aan hun bravourstukjes en zij durfden hem niet aanspreken.

Toen de Admiraal in zijn gondel stapte om naar huis terug te keren, volgden de jongens hem al lopend door een reeks nauwe stegen en kwamen tegelijkertijd met de Admiraal aan het paleis. Arrigho had te diep in 't glas gekeken en hij bromde tegen zijn gondoliers, grote, sterke kerels tot de tanden gewapend. Enkele minuten later, hoorde men in de stille, warme nacht het gesnork van de Admiraal...

De volgende avond verliep precies eender, met dit verschil, dat de Admiraal de jongens opgemerkt had. Het was juist op het ogenblik dat Sandro en Beppo hun kunststuk uithaalden. Sandro plaatste een fles op de kin, Beppo greep de hals van de fles, zwierde z'n benen in de lucht en bleef zo staan. Arrigho Pelagrio vond het prachtig en gooide hen een goudstuk toe. Weer kwam de Admiraal 's nachts dronken naar huis en weer hoorden men zijn geronk door de stille straten dreunen.

's Maandagsavonds sprak de Admiraal met de twee jongens, maar hij wimpelde hun waarschuwingen af gelijk een reus die een paar vliegen verjaagt en dronk het ene glas na het andere leeg.

Hij vertrok echter vroeger en het scheen hem niet te verwonderen, dat de twee jongens hem opwachtten op de brug bij het paleis. Beppo vatte z'n moed in beide handen en vroeg :

— Heer Admiraal, zouden we niet in de hall van uw paleis mogen slapen ?

— Ja, goed, bromde de Admiraal met dikke tong. Hij ging daarop naar boven en het duurde niet lang of men hoorde hem luid ronken, zoals het zijn gewoonte was.

Tegen een marmeren zuil geleund, wachtten Sandro en Beppo tot er buiten het geronk van de Admiraal geen gerucht weer waarneembaar was.

— Kom, zei Beppo, het is tijd.

Geluidloos slopen ze de trappen op naar de slaapkamer van de Admiraal. Zelfs een kanonschot had die ouwe zeerob niet kunnen wekken en de twee jongens konden ongestoord hun plan uitwerken.

Heel zachtjes begonnen ze de meubels in de kamer te verzetten. Eerst kwam de draaispiegel aan de beurt en dan voorhang uit goudbrokaat. De lage, zware kast werd schuin geplaatst en wel zodanig, dat het uiteinde niet meer naar het bed leidde, doch naar het klein terras. Alle huizen te Venetië hebben terrassen en balkons die uitzicht geven op de grachten beneden. Het spreekt vanzelf dat onze twee vrienden niet vergaten de vleugeldeur, die het terras afsloot, wijd open te zetten !

De maan schoof weg achter de wolken op het ogenblik dat de jongens klaar waren met hun werk. Zacht gleden ze naar beneden en verborgen zich achter een zuil in de brede gang. Ze hoorden het geklepper van laarzen en het gerinkel van rapieren.

— De wind in 't zeil ! riepen drie stemmen en daarop volgde een diepe stilte.

Een flauw lichtschijnsel weerkaatste langs de gevel en dan traden de drie boeven het paleis binnen. De dievenlantaarn werd verborgen en behoedzaam slopen de drie naar boven. Neen, dat spektakel wilden Sandro en Beppo niet missen en zij er achter...

De drie samenzweerders bleven staan bij de Venetiaanse draaispiegel, een ogenblik later bij de voorhang en enkele tijd later aan het uiteinde van de lage kast... Zij waren dus op de goede weg en schreden stil, zijde aan zijde, voort recht naar het terras.

De nacht was helledonker en in gedachten zagen de boeven waarschijnlijk niet de lucht en de daken, maar witte lakens en een uitgestrekt lichaam. Het geronk van de slapende Admiraal vulde niet alleen heel de kamer, maar heel het huis en je wist, na een tijdje, niet meer uit welke hoek het juist kwam.

Zijde aan zijde slopen de schurken nog steeds voort en Sandro en Beppo hielden hun adem in.

Plotseling bliksemden drie zwaarden door de duisternis en vooruit schoten de bandieten...

Een langgerekte schreeuw en dan een driedubbele zware plons...

— En de wind in 't zeil ! riepen Sandro en Beppo lachend.

De Admiraal van de Vier Zeeën ronkte onverpoosd voort...

DE TARTAARSE HELM

Nauwelijks zijn Lambik, Suske en Wiske in het prachtige Brugge of ze staan te midden van het avontuur...

TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

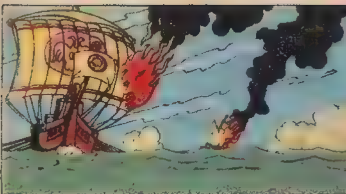

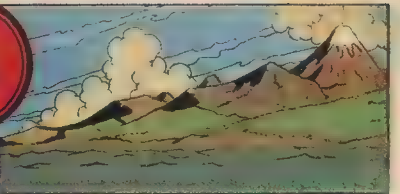
(Wordt voortgezet.)

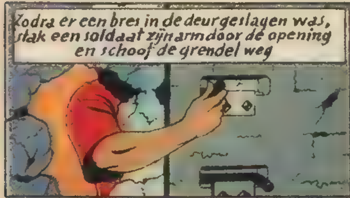
DE NIEUWE AVONTUREN VAN ALEX

HET VERVLOEKTE EILAND

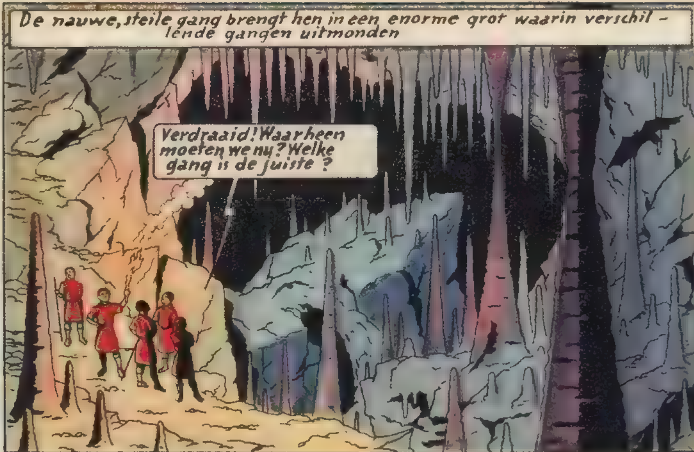
Enak is met zijn hond, Mero, vertrokken. Plotseling volgt de hond een spoor. Op de rots gekomen wordt hij getroffen door een pijl. Enak wordt door Arbaces gevangen genomen...

Teksten en tekeningen van J. Martin

(Wordt voortgezet.)

Hallo, de Bons!

Beste vrienden,

Jullie vroegen me inlichtingen omtrent de verschillende geschenken, dus stel ik ze vandaag even voor :

Reinaert de Vos is het Middelnederlands dierenepos van een zekere Aernout, dat door een zekere Willem in 1260 werd voltooid en omgewerkt. Het verhaalt hoe Reintje om al zijn knepen en listen tot de galg werd veroordeeld, maar zich wist vrij te pleiten en z'n aanklagers deed straffen. In het luxe-album staat natuurlijk alleen de tekst die kan geïllustreerd worden met de prentjes. In het geheel zijn er 196 prentjes of vijf reeksen van 40 stuks. Voor iedere reeks zijn 50 punten vereist.

De afdrukplaatjes bevatten al de figuren uit de albums van KUIFJE. Ieder personage kan uitgeknipt worden en als versiering op een boek, pennedoos, fiets, enz. gekleefd worden. Voor het ogenblik zijn er afdrukplaatjes van : *Kuifje in Amerika; De Schat van Scharlaken Rackham; De Krab met de Gulden Scharen; De Zwarte Rotsen.*

Boekje A : 50 punten; Boekje B : 60 punten.

Een reeks prentkaarten getekend door Hergé. Jullie vinden er Kuifje, Haddock, de detectieven e.a. op en kunnen hiermee jullie familie en vrienden een Zalig Kerstfeest, Gelukkig Nieuwjaar, Vrolijk Paasfeest, Gelukkige Verjaardag, enz. wensen.

Duidelijk vermelden of je de eerste of de tweede reeks wenst (70 punten).

Schrijfpapier KUIFJE : een mooie omslag met vijf brieven. Het briefhoofd werd versierd door Hergé.

Kuifje's wimpel in linnen, aan twee kanten bedrukt en met omgeplooide boorden, zodat het niet verfomfaaid door de wind. Kuifje en Bobbie zijn op blauwe grond, doorsneden van een rode band, getekend (80 punten).

Zo'n wimpel is uiterst geschikt om aan je fiets te hangen !

De *portefeuille* is sterk en soepel en bestaat uit een zakje voor je visitekaartjes, een cellofaan zakje voor je identiteitskaart en abonnement en een zakje voor bankbiljetten. Op de buitenkant staan Kuifje en Bobbie in goud gegraveerd (200 punten).

De *puzzle* in hout is verpakt in een stevige kartonnen doos. Met de hulp van de versiering op de buitenkant kunnen jullie zelf een tekening van Hergé maken.

(Puzzle formaat A 18 x 31 : 350 punten; Puzzle B 22 x 41 : 500 punten.)

Een blokjesspel, creatie van HERGE, waarmee je zes mooie Kuifje's tekeningen zult kunnen maken !

En de reeks ZIEN en WETEN ? Daarover praten we een volgende maal.

Jullie vinden de **KUIFJE's BONS** op volgende producten :
VICTORIA : koekjes, chocolade, pralines, caramellen.
PALMAFINA : Kuifjeszeep, chokosweet, margarine INA.
HEUDEBERT : beschuiten en paneermeel.
MATERNE : confituren en de producten FRIMA.
TOSELLI : macaroni en andere deegwaren.

GOED NIEUWS !

Het sukses van de KUIFJE's BON groeit nog steeds en daarom besloten we voortaan in ons weekblad een bon te plaatsen met de waarde van EEN punt !

Even lachen

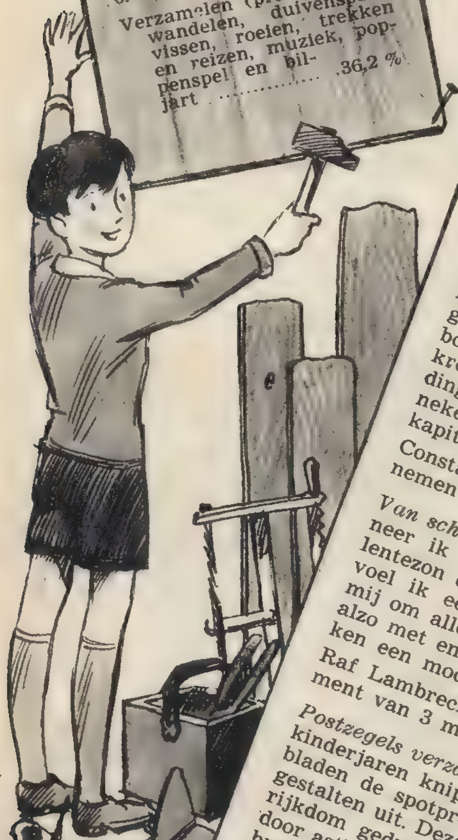

In de cel van de ter dood veroordeelde :
— Wat wens je te eten ?
— Geef me paddestoeltjes ! Ik heb er altijd zo'n goesting voor gehad, maar ik had schrik voor vergiftiging !

— Het is zijn schuld ! Het is begonnen omdat hij me de vuistslag wou teruggeven die ik hem gegeven had !

Mijn Stokpaardje

1. Postzegels	14 %
2. Knutselen	12,5 %
3. Tekenen en schilderen	10,9 %
4. Tuinieren	10,9 %
5. Lezen	9,3 %
6. Sport	6,2 %
Verzamelen (prentjes), wandelen, duivensport, vissen, roeien, trekken en reizen, muziek, poppenspel en biljart	36,2 %

VOOR enkele weken stelden we in onze reeks openbare onderzoeken « Jullie krijgen het woord », de volgende vraag :

WELK IS JE STOKPAARDJE
EN WAAROM HEB JE HET GEKOZEN ?

Zoals altijd kende dit onderzoek veel sukses en op bijgaande tafel kun je je rekenschap geven van de meest geliefkoosde hobbies ofte liefhebberijen van onze lezers.

De leraars, onderwijzeressen en jeugdleiders die hun jongens of meisjes in groep lieten deelnemen aan ons openbaar onderzoek (waarvoor beste dank), worden weer uitgenodigd aan ons nieuw onderzoek deel te nemen.

Ze beleven er stellig evenveel genoegen aan als Kuifje en zijn lezers.

Knutselen is het liefste wat ik doe ! — 't Is waar, zulle Kuifje ! Over laatst heb ik van een oude horloge een motorke gemaakt om in ons kleine Janneke zijn bootje te zetten. Hoe ik het klaar gekregen heb weet ik zelf niet, maar dat ding van een bootje vaart toch en Janneke is zo blij met zijn notedop als een kapitein met zijn groot stoomschip.

Constant de Clerck, Brugge : een abonnement van 3 maanden.

Van schilderen hou ik 't meest. — Wanneer ik op een eenzaam plekje in de lentezon de ontwakende natuur gadesla, voel ik een onweerstaanbare drang in mij om alles op het doek te brengen en alzo met enkele kleuren en penseeltrekken een mooi tafereel samen te stellen.

Raf Lambrechts, Beerzel : een abonnement van 3 maanden.

Postzegels verzamelen. — In mijn eerste kinderjaren knipte ik reeds uit de dagbladen de spotprentjes en letterkundige gestalten uit. Deze verzameling was mijn rijkdom gedurende de vele uren die ik, door asthma gekweld, in bed moest doorbrengen. In tragische omstandigheden belandde ik bij een tante. Mijn neef was postzegelverzamelaar en spoedig legde ook ik een eerste verzameling aan. Gestadig groeide mijn aantal postzegels. Klasseren, plakken, bewonderen ! Ziedaar mijn liefste bezigheid. Ik ken al mijn zegels en het zijn er meer dan vier duizend !

Herman Goossens, Jette : een schildersdoos.

Mijn grootste liefhebberij is het tekenen van koppen en landschappen. — Immers, wat is er mooier dan zijn verbeelding uit te werken in iets dat blijft bestaan ! Een heerlijke brok natuur, een geliefd wezen, een karakteristieke kop of ook wel een droom op papier vast te leggen is mijn grootste genoegen. Het bijhouden en nazien van deze mooie tekeningen en schetsen (en soms ook van de mislukking) wekt steeds aangename herinneringen op. Zo kan ik tevens mijn vooruitgang nagaan en verbeteringen aanbrengen. Mijn doel is eenmaal in het spoor der goede tekenaars te kunnen treden.

Willy Dewilde, Ieper : een Kuifje's pet.

'k Verzorg bloemen in m'n vrije tijd. — Toen ik nog goed zag en ik vrije tijd had, ging ik naar een jongen die heel moeilijk kon gaan en zich met bloemen bezig hield. Ik hielp hem, en ben zo stilaan ook liefhebber van bloemen geworden. Alle geuren en kleuren vind je onder de bloemen, maar ik hou 't meest van rozen, dahlia's en geraniums.

Gommaire van Geel, St. Lambrechts-Woluwe : een Kuifje's pet.

Prentkaarten en andere beeldekens die betrekking hebben met aardrijkskunde, geschiedenis en natuurwetenschappen verzamel ik. Na iedere les op school, raadpleeg ik mijn verzameling. Ik zou het mettertijd zo ver willen brengen, dat een naam van een stad of streek werktuigelijk een beeld van natuur- of stedeschoon voor mijn geest oproept. Mijn prentkaarten vergroten ook mijn lust tot reizen, terwijl ik al reizend mijn verzameling aanvul.

Jan Broux, Oostende : een boek.

Het handpoppenspel is mijn grootste liefhebberij. Ik leer er allerlei mee : goed uitspreken, decors schilderen, koppen boetseren uit geweekt papier, enz. Wanneer het avond is lijkt het net een sprookje en ik bezorg er mezelf en vrienden, die komen kijken, veel prettige uurtjes mee.

Dirk van den Broeck, Mechelen : een boek.

Ik heb de verzamelwoede. — Alle soorten prentjes en punten zijn me welkom, ook de Kuifjesbons zijn op mijn boekje gekomen. Dan kan ik verwisselen, tellen en hertellen en schikken.

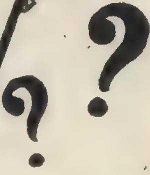
Aimé de Meyer, Brugge : een wimpel.

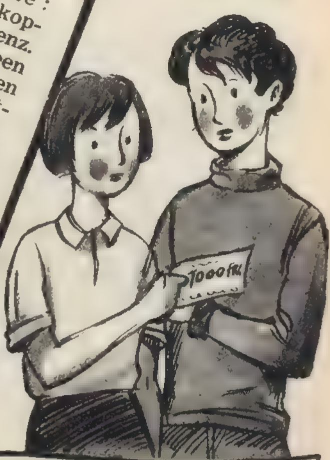
Lezen is mijn stokpaardje. — Voor mij is lezen plezant, omdat ik er slimmer mee word. Ik probeer met al mijn gedachten bij de geschiedenis te blijven, want als je er met je dachten bij bent, is het precies of je maakt de geschiedenis zelf mee.

René Reynebeau, St. Lambrechts-Woluwe : een wimpel.

Ik zie zo geren mijn duivenkot ! — Ik heb thuis vier blauw-witte duifjes. Buiten de klasuren ben ik er met geen stokken van weg te slaan. Ik vind er nu eenmaal m'n plezier in bij hen te zijn. Ik voeder hen goed en zij, die eenvoudige beestjes, zijn er me dankbaar om : « Wie goed doet, goed ontmoet ! »

Marcel Meermans, St. Lambrechts-Woluwe : een spel.

KUIFJE ONDERVRAAGT ZIJN VRIENDEN

DUIZEND FRANCS !

Je vindt een los briefje van duizend francs op straat. Je weet niet aan wie het toebehoort. Wat zul je er mee doen ?

De antwoorden moeten vóór **Dinsdag 26 Juni** ingezonden zijn.
1500 FRS. PRIJZEN

Signor Barelli

OP NUSA-PENIDA

Barelli en Moreau zijn evenals de gangsters ingescheept op « De Haai ». Een bandiet kan de kapitein overhalen onze twee vrienden uit de weg te ruimen vóór ze ter bestemming zijn ...

Tekst en tekeningen van Bob DE MOOR

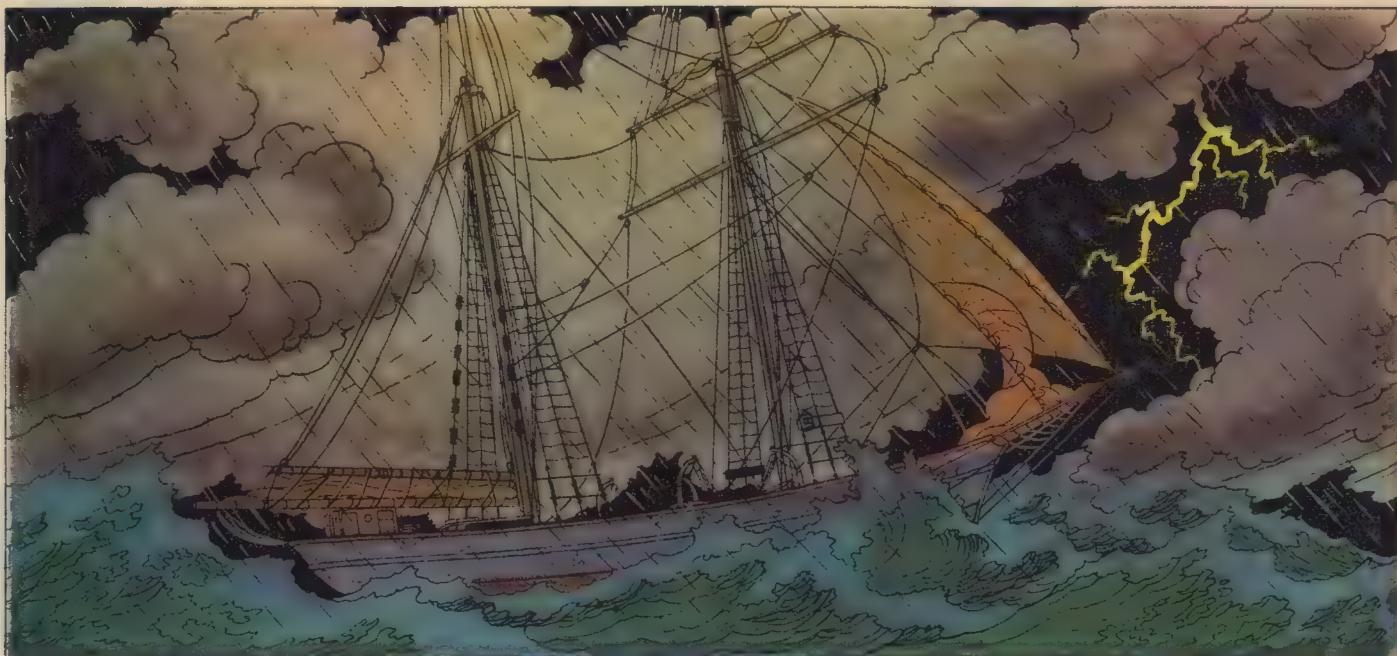

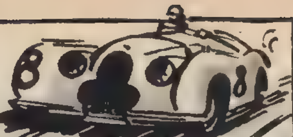

(Wordt voortgezet.)

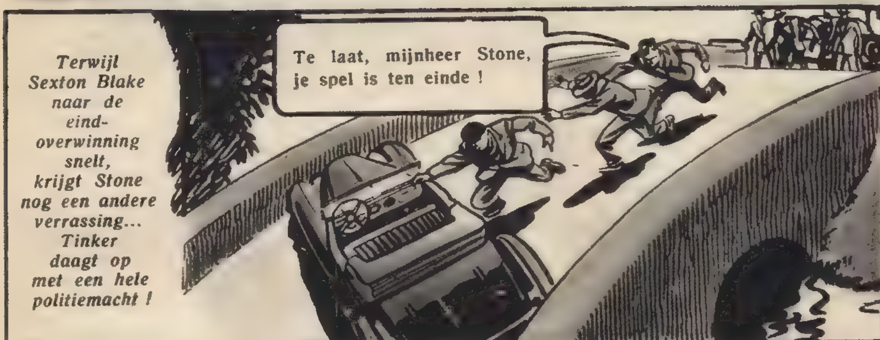
DE RODE RAPIER

Bandieten hadden filmen van de plannen van een atoomgeweer in de motor van de Rode Rapier verborgen. Tijdens de grote raid der Dolomieten beproeven ze zich meester te maken van de filmen. Sexton Blake verliest zijn koelbloedigheid niet...

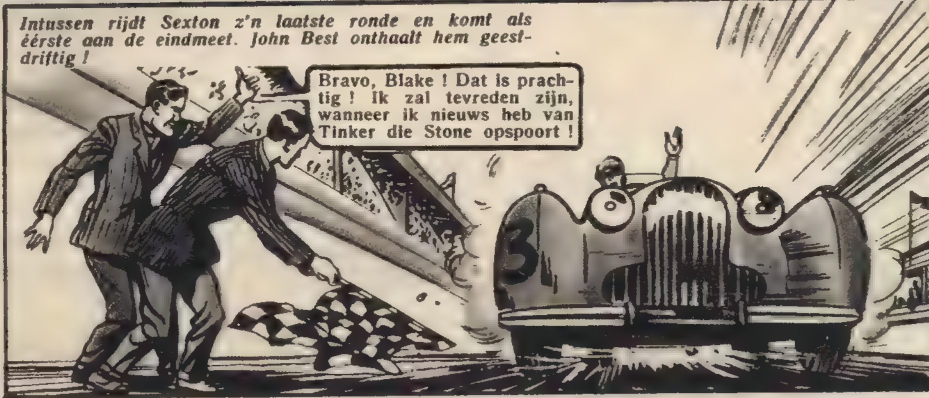

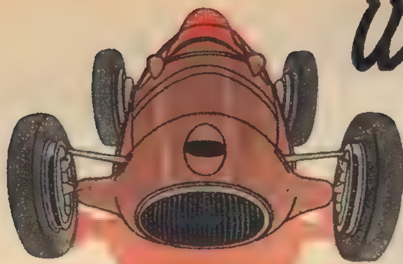

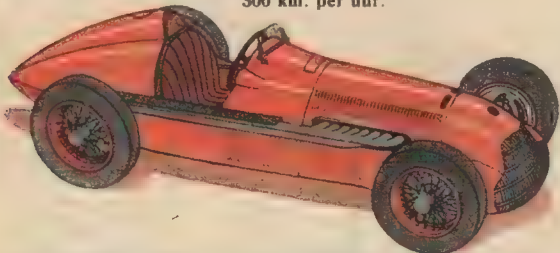
De volgende week :
« SPOORWEG-PIRATEN », een nieuw verhaal, met het vervolg en einde van de avonturen van Sexton Blake.

Wie wordt overwinnaar 1951?

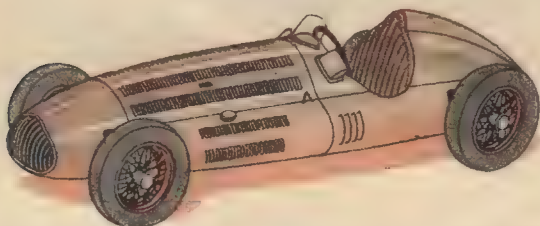

CTA ARSENAL (Frankrijk) : 8 cylinders in V. Compr. 290 PK. Max. snelh. : 290-300 km. per uur.

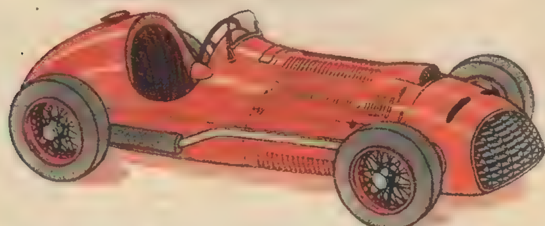
De Zomer is het seizoen van de autowedrennen, het ogenblik is dus aangebroken om ons aan voorspellingen te wagen. Wie zal tot overwinnaar van het jaar worden uitgeroepen Welke auto en welke piloot zullen het halen ? Sedert vijf jaar vinden we de Italianen op de ereplaatsen en er zal heel wat moeten gebeuren om hen te verdringen. De Alfa-Romeo verscheen telkens als de ster van het veld, dan waren er ook nog Ferrari en Maserati.

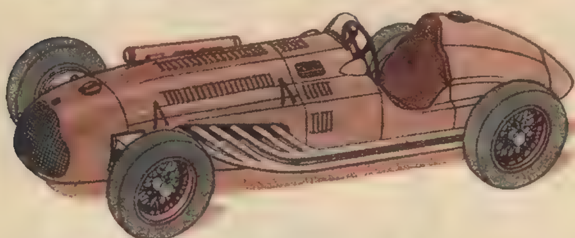
ALFA-ROMEO (Italië) - Type 158-Alfette : 8 cyl. op één lijn-compr. 340 PK. Max. snelheid : 305-310 km. per uur.

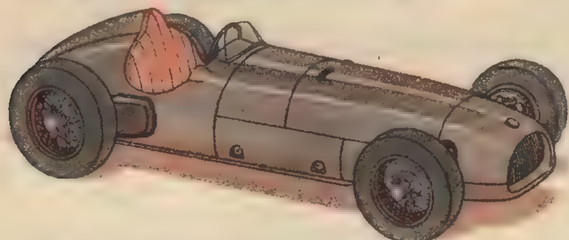
ALTA (Groot-Brittannië) : 4 cyl. op één lijn. 255 PK. Maximum snelheid : 265-270 km. per uur.

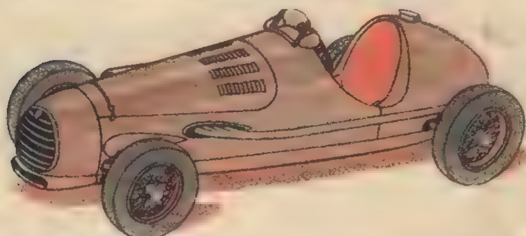
FERRARI (Italië) : 16 cylinders in V zonder compr. 300 PK. Maximum snelheid : 290-300 km. per uur.

TALBOT (Frankrijk) : 6 cylinders in lijn. 4,5 l. zonder compr. 300 PK. Maximum snelheid : 250-260 km. per uur.

B.R.M. (Groot-Brittannië) : 16 cylinders in V compr. 400 PK. Maximum snelheid : 315-320 km. per uur.

SIMCA-GORDINI (Frankrijk) : 4 cylinders op lijn-compr. 150-160 PK. Maximum snelheid : 250 km. per uur.

DE Talbot was hen eens te vlug af over een wedstrijd over lange afstand en dank zij de technische ongevallen waarmee de Italianen te kampen hadden. De Franse Talbot verbruikt slechts 35 liter brandstof per 100 km., terwijl de Italiaanse auto's een liter per km. slokken en dit is, over lange afstand, steeds een nadeel. Ondanks dit feit haalde de Alfa-Romeo in 1950 heel wat overwinningen, terwijl het in 1949 Ascari en Villoresi waren die achter het stuur van een Ferrari de palmen oogstten.

Intussen kreeg de Talbot een krachtiger motor, van 240 PK. ging het naar 270 PK. en de kleine Simca-Gordini is thans bij de 1,5 liter en werd uitgerust met compresseurs. De Britse Alta behield haar 260 PK. en wij geloven niet dat deze wagen nog enige rol zal spelen. Maar Engeland heeft heel de auto-industrie op de been gebracht om een renwagen te bouwen die met de besten kan wedijveren. Wij hebben hierover reeds een en ander gezegd, ondermeer dat het eerste optreden van deze B.R.M. niet schitterend was. De betreurde piloot Sommer bestuurde de wagen. Na enkele honderden meters brak het hele versnellingsapparaat. De B.R.M. werd intussen duchtig onder handen genomen en er wordt niets dan goeds over gefluisterd. De motor van de B.R.M. kan 400 PK. ontwikkelen, wat dus veel meer is dan haar rivalen.

De Italiaanse Cisitalia is eveneens uitgerust met een 400 PK.-motor, doch kan naar het schijnt niet zo'n hoge snelheid ontwikkelen dan de B.R.M. De C.T.A. (Frankrijk) van 320 PK. heeft met tegenslagen te kampen. Sommer beproefde deze wagen het eerst, dan Giraud-Gabantous, maar erg tevreden waren ze er niet over. Men weet nog niet of de C.T.A. zal deelnemen aan de wedstrijden.

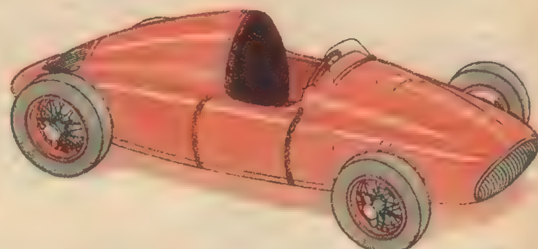
Ferrari komt met een nieuwigheid voor de pinnen : de 4,5 l. zonder compresseur. Maserati deed een grote inspanning om zijn beroemde vier cylinder nog te verbeteren, de motor ontwikkelt meer dan 315 PK., een eigenaardig cijfer wanneer men bedenkt dat de Maserati de enige wagen is die meer dan 78 PK. per cylinder voortbrengt. De nieuwe Maserati zal waarschijnlijk de sensatie van het seizoen zijn.

De Alfa-Romeo heeft besloten om te beginnen slechts voor een wedstrijd in te schrijven. Is het resultaat gunstig, zal de firma ook aan andere koersen deelnemen. Heel erg sportief is dit wel niet.

Wij beweren niet dat de Simca-Gordini's geen goeie wagens zijn, integendeel, maar zij zullen de grote sterren zeker niet verontrusten en wij geven de Talbot ook niet veel kans.

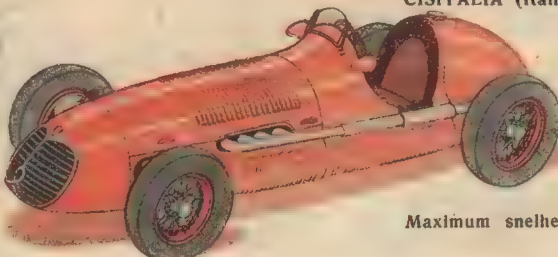
In theorie zou het klassement er voor 1951 als volgt uitzien : B.R.M. - Cisitalia - Ferrari - Alfa-Romeo - Arsenal - Maserati - Simca-Gordini - Talbot en Alta. Wij wedden op de Ferrari en de Maserati, maar... we kunnen er glad naast zijn, de toekomst zal dit uitwijzen !

CISITALIA (Italië) : 12 horizontaal geplaatste cylinders. Motor achteraan. Aandrijving vooraf of achteraan. 260 PK. Maximum snelheid : 300-305 kilometers per uur.

★

MASERATI-4 CLT (Type Milaan) - (Italië) : 4 cylinders op lijn-compr. 7.000 toeren per minuut. Maximum snelheid : 290-295 km. per uur.

MONSIEUR VINCENT

Vincent de Paul wordt pastoor van Clichy, een arm en triestig dorp. De bevolking is vijandig, maar langzamerhand, met veel goedheid en offervaardigheid, weet Vincent hun hart te vermurwen.

TEKST EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

(Wordt voortgezet.)

DE ZOON VAN WANDA

BIJ het bevend licht van een dikke kaars zitten de monniken in de gewelfde kloosterzaal te beraadslagen; onrustig bewegen hun schaduwen op de wit gekalkte muren. Voor hen op tafel ligt een perkament met een plan.

« Het ontworpen kanaal », betoogt Broeder Bouwe, « loopt dwars door de moeren, aan de Wicholfstoren voorbij, en aldus door 't duin naar zee. Het slorpt de binnenwateren op, en neemt de druk van de vloeden weg. »

De broeders in de witte pijen knikten, maar Broeder Willibald zag hem verschrikt aan : « Langs de Wicholfstoren zegt gij? Bedenkt gij dat een heidense voorspelling allerlei rampen aan deze bouwval verbindt? »

Broeder Bouwe rolde het perkament op en stond recht, hij was een groot gebouwd man, en had klare ogen : « Rampen? » lachte hij : « Dat de wateren eerst vrij door Vlieland zullen stromen als een zoon uit Wicholf's geslacht zijn broeder neerslaat? Heidens bijgeloof dat alles, Wicholf heeft slechts één nazaat : Worp, de zoon van Wanda. Wat meer is, ik vertrouwe op Hém! » En zijn grote hand wees in de richting van het gewelf.

Vroeg in de morgen togen de monniken aan 't werk. De brede mouwen opgestroopt, de pijen hoog opgebonden, plasten zij dag voor dag door de moeren, en bakenden met hoge staken de bedding van het kanaal af, tot zij het duin bereikten. Daar stond de scheve hut van de oude Wanda, die met haar zoon Worp, een norse knaap met wilde rosse haren, de omliggende akkers had gerooid.

Eens, toen de monniken met hamers en staken aantraden, vonden zij Wanda op hun weg. Haar diep-liggende ogen flikkerden gram en naast haar stond Worp, haar zoon, zijn fletse handen gekneld om de schacht van een roestige strijdbijl.

« Terug! » kreet zij, « dit is mijn land. Nooit komt gij hier voorbij! »

Broeder Bouwe trad haar rustig te gemoet : « Uw land? Wij laten uw land links, en trekken met ons kanaal aan de zoom van uw akkers voorbij. Zie! » En met zijn brede hand wees hij de richting van de staken aan.

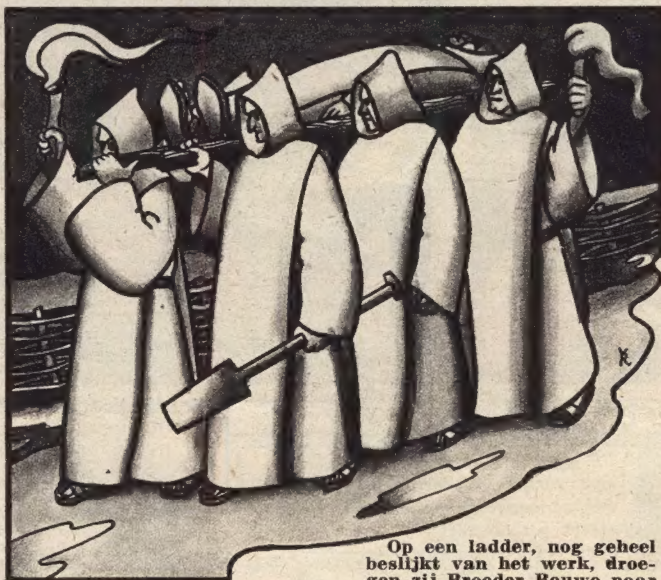
Onberoerd door de schrille scheldwoorden die Wanda hen naar het hoofd wierp, heiden de monniken hun palen verder en verder het duinland in, tot hun witte pijen achter een hil verdwenen.

« Kom », grijnsde Wanda buiten zichzelf, « Kom ik heb werk voor jou... » En Worp bij de arm nemend, waggelde zij met hem naar de hut.

Eenmaal het kanaal tot aan het zeestrand afgebakend, haalden de monniken hun scherpe spaden uit de schuur. In plechtige stoet, het gouden kruis voorop, schreden zij psalmen zingend haar het moeras, waar de abt, in glinsterende koorkap, hun spaden wijdde. Dan stak Broeder Bouwe welgemoed de eerste schup aarde uit de grond.

Dag voor dag, week voor week stapten de monniken, de spade op de schouder, naar de moeren. Terwijl de enen palen heiden voor de bermen, en er kribbingen in vlochten, anderen het altijd opborrelend water uithoosden en in houten goten naar de poelen afleidden, stootten de gravers onder brandende zon of nevelzware luchten, de spade in de grond. En de dijk werd langer en langer. Verder en verder sneed het kanaal door de zompige aarde.

Was het vermoeinis? Broeder Bouwe staarde onder het werk soms afwezig voor zich uit, nadenkend over de spokende visioenen die hem kwelden des nachts... Altijd weer zag hij de Wicholfstoren, hoorde geklinkklank van ketens en een manende stem. De nacht voorbij, was zijn kwaal verzwonden, maar hij vermagerde zienderogen al wist geen mens waarom.

Op een ladder, nog geheel beslijkt van het werk, droegen zij Broeder Bouwe naar het klooster.

Een avond, toen hij op het werk achtergebleven was om opmetingen te verrichten, keerde hij niet meer terug. Toen hij na de Completen nog niet verschenen was, trokken de broeders met brandende fakkels erop uit om hem te zoeken. Op een uur gaans van het klooster vonden zij hem. Hij lag op de rug tegen de berm van het kanaal; zijn pij was aan flarden gerukt, zijn ogen staarden glazig in het fakkellicht. Naast zijn gekloven schedel lag een verroeste, nu bebloede bijl.

Op een ladder, nog geheel beslijkt van het werk in het kanaal, droegen zij Broeder Bouwe naar het klooster terug, zwijgzaam en ter neer geslagen; de rosse gloed van hun fakkels glom huiverend over 't grondwater. Thuis gekomen, legden de broeders voor de voeten van de abt de verroeste bijl met het bloed, de bijl van Worp. De abt zuchtte diep, en sprak :

« Brengt Wanda en Worp morgen vroeg bij het lijk. »

In de naakte cel waar Bouwe, het hoofd omwonden, in zijn gescheurde pij lag opgebaard, werden Wanda en haar norse zoon binnengeduwd. Onverschillig staarde de oude op het dode gelaat met de vredig gesloten ogen, toen plots haar blik verstarde. Haar klauwachtige hand greep naar de verzilverde schelp die glinsterde aan een koord op de blote borst van de dode, bezag het glimmend zilver, bezag het weer, en begon haast onhoorbaar te snikken. Toen vroeg zij schor hoe deze broeder in het klooster gekomen was.

De abt zag haar streng en onderzoekend aan : « Broeder Bouwe was als kind aan mijn zorgen toevertrouwd, nadat een koopvaarder hem van een drijvende ijsschol in zee had gered. »

Wanda hief een jammerend gehuil aan : « Mijn zoon, hier ligt mijn zoon, de zoon die ik verloor. Mijn zoon is door mijn zoon vermoord! » Woest baande zij zich een weg door de verschrikte broeders heen, en ijlde het klooster uit.

De grijze abt greep naar zijn gouden kruis. De oeroude voorspelling was in vervulling gegaan. Een zoon van Wicholf had zijn broeder neergeslagen, nu eerst zouden de wateren vrij door Vlieland stromen.

Worp werd wegens doodslag aan het wereldlijk gerecht overgeleverd. Wanda had zich in haar waanzin in zee gestort. Maar op het brede zeekanaal bolden de zeilen vrolijk in de wind.

Rob. YSENBRANDT.

Victoria presenteert
CHOKO
Het Nikkertje

(Wordt voortgezet.)

EEN ORIGINELE WEDSTRIJD

UIT DE VIER WINDSTREKEN

EEN firma van kinderschoenen loofde in Frankrijk een prijs van 100.000 frs. uit aan de jongste mededinger die, met schoentjes van deze firma aan, vijf stapjes achter elkaar kon doen. Een zestigtal moeders daagden met hun babies in zondagspakje op. De jury bestond uit kinderartsen en de prijs werd toegekend aan Jean-Pierre uit de Jura, die 10 maanden en 11 dagen oud is en sedert twee maanden loopt. We moeten hier aan toevoegen, dat de vader van deze baby adjudant bij de infanterie is!

WAT EEN AANMOEDIGING VERMAG!

ER was eens een jongen die het nooit verder bracht dan een « voldoening ». Zijn onderwijzer was er van overtuigd dat hij meer kon presteren, maar wat de leraar ook deed om de jongen aan te moedigen, het hielp niet. Ten slotte kwam de onderwijzer op een idee, dat hij eerst voor zichzelf verwierp, maar dat hij later bij wijze van proef toch eens ging toepassen. Hij gaf de jongen op zijn rapport iets hogere cijfers dan deze eigenlijk had verdiend. Natuurlijk zei hij daar niets over, maar op het volgend rapport kreeg de jongen nog iets hogere cijfers. Toen gebeurde het wonder. Het werk van de leerling verbeterde aanzienlijk en ook daarna bleef hij goed vooruitgaan. Het enige, waaraan het deze jongen had ontbroken, was zelfvertrouwen.

(Uit « Wereld ».)

HET WONDERHUIS

DE architecten van Le Havre hebben een huis gebouwd dat uniek is in de wereld! In één enkele handomdraai geef je het huis een ander uitzicht. Naar believen kunnen twee aan elkaar palende kamers in één grote woonkamer veranderd worden, twee kinderkamers tot een speelzaal verlengd, of heel het huis plotseling in een grote studio omgetoverd worden. Even vlug kan men alles weer in z'n oorspronkelijke staat herstellen. Men heeft hiervoor zelfs geen toverstaf nodig, er worden alleen muren verschoven.

Er zijn nieuwe flats die uitgerust zijn met een geprefabrikeerde keuken met aan- en afvoer van warm en koud water en electriciteit. Heel het huis beslaat een oppervlakte van 50 vierkante meter plus een kelder, die zestien vierkante meter groot is.

KINDERSPEL

ER wordt gebeld. De huisvrouw doet open. Op de stoep staan de kinderen van twee huizen verder : een meisje van vier jaar en een broertje dat nog niet lang kan lopen. Ze spelen klaarblijkelijk « moeder en vader », want ze dragen lange klederen en een oude hoed. Het kleine meisje zegt :

— Ik ben madame Poef en dit is mijn man. We komen u bezoeken.

De buurvrouw valt dadelijk in het spelletje :

— Welkom, madame, meneer. Zet u een minuutje. Ge gaat toch zeker wel een tas koffie drinken ?

Daarop gaat ze naar de keuken om wat koekjes en melk. Als ze terugkomt, ziet ze het rare paar al op weg naar de buitendeur.

— Gaat ge al weg ?

— Het spijt ons, madame, ge zijt wel bedankt. We kunnen niet langer blijven, mijn man heeft in zijn broek gedaan.

HOED U VOOR DE EKSTERS!

Mortimer ontsnapte aan de slang, door de Bezendjas in zijn kamer geplaatst, dank zij de talisman van Abdel Razek. Hij gaat deze opzoeken om uitleg te vragen en komt aan het huis op het ogenblik dat de cheik, op handige wijze, Sharkey buitenwipt...

Salam over jou, cheik. Maar, ik zie dat je ditmaal mijn hulp niet nodig hebt gehad om die schurk op de vlucht te drijven!

Inderdaad, doch ik dank je voor je goede bedoelingen. Die man heeft vlug het kookpunt bereikt maar, het is in de grond een kind. Neem een stoel...

Ik wou je spreken over de talisman, die je me geschonken hebt. Daaraan heb ik wellicht het leven te danken want deze nacht is er een cobra in mijn kamer binnengedrongen...

Ja, ik weet het en ik ben gelukkig omdat mijn kunst je nuttig kon zijn. Er zijn mensen bij de mastaba die niet van je houden, professor!

Dat is zeker waar en de man, die je zo juist op verbazende manier het huis uit dreef, is een van hen. Maar, zeg me eens zijn de geheimzinnige gebeurtenissen die leidden tot het ontruimen van het graf, ook je werk?

Wie kan zeggen waar de opgewekte krachten eindigen?

Hm... heel duidelijk is het me niet. Ik veronderstel dat je tegen archeologische opzoekingen bent?

Mijn persoonlijke mening heeft geen belang. Zij die een tombe schenden door onwetendheid of uit rooflust moeten de gevaren trotseren en de gevolgen dragen, professor.

De cheik verandert plotseling van toon terwijl hij zegt:

Er staat iemand achter de deur!

Wat?

Mortimer springt overeind en loopt naar de deur...

Hij rukt ze open en staat tegenover Abbas, de knecht van Grossgrabenstein

Jij? Wat doe je hier?

Ik? Niets, Effendi, ik wacht op je bevelen...

Ik heb je niet meer nodig. Hier, dat is voor jou en ga heen

Moebachakar, Effendi, en dat de zegen van Allah op u ruste...

Jij ziet dwars door de muren heen? Ik snap er niets van en...

Terwijl Mortimer de deur sluit, vallen zijn blikken op de punt van een muur...

Wat is dat?

Wat bekijk je zo aandachtig?

Op een plaats waar de pleister van de muur is gevallen, ontdekt de professor een hieroglyphe...

Dat teken! Is je huis met oude materialen gebouwd?

Zoals je ziet! Verleden en heden zijn in Egypte ineengevlochten...

Nazlet-el-Samman is gebouwd op de weg die eens de Grote Pyramide met de ontvangst-tempel verbond...

Maar ja, dat weet iedereen!

Inderdaad maar, wat men niet weet is of er in de Grote Pyramide al dan niet een geheime kamer bestond, en een weg die er heen leidt, en totnogtoe aan het oog van alle onderzoekers ontsnapte. Heb jij hierover een idee, Abdel Razek?

Indien het waar is dat er een kamer bestaat, zal men er alleen bij geraken langs "DE WEG VAN HIJ DIE WEET"...

Wat zeg je daar?

Moebachakar = dank u

(Wordt voortgezet.)